

Hideg teremben hölgyek és urak

В холодном зале дамы господа

Hideg teremben hölgyek és urak

A zongorista frakkja ráncatlan

A februári utcán szél ugat

Matróz üvölt vöröskozák rohan

A vérszag úgy üt át a parfümön

Ahogy kötéseken a vér maga

De még belül vagyunk a bűvkörön

Még szól a drága bécsi zongora

Majd puskatussal törnek ablakot

Szuronyra tűznek mindegy férfi nő

De csak ha minden húr elhallgatott

A bolsevik művészettisztelő

Kultúrát hoznak újat persze ők

Lesz benne Hej bunkócska és Chopin

S lesz tornyuk is még egekre törőbb

Mint Péter-Pál, künn a szigeten

A zongorista frakkja fekete

Remegve várjuk mindjárt végetér

Prelúd s a kor s az élet is ha le-

Csapódik ránk a lakkozott fedél

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

A vers a költő előadásában:

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)